

VI.

Paměť hmoty

„Jak vidíš, bratříčku, pro hmotu platí retrospektivní určení spojitosti času.“ Kop skoro spal, ale Smahovy myšlenky se vkrádaly do jeho polovědomé mysli a nenechaly ho docela usnout:

„Vy Smahové jste uvažovali o spojitosti času? To proto jste zavrhnli vývoj ve hmotě, protože byl svázán s časem?“

„A jak bys chtěl eliminovat hranici rychlosti světla? Pokud jsi zavřen ve hmotě, bude tvůj limitní prostor vymezen hmotou, rozměry, časem a rychlostí světla. Na to jste přišli i vy hrubohmotní. Proto jsme museli eliminovat hmotu. Napřed hrubou a pak jsme se pokoušeli o přerod zcela mimo hmotu. Jak to dopadlo, vidíš na nás. Podcenili jsme vývoj spojitého okolí a nás samotných. Tohle stádium, ve kterém se nacházíme, je slepá ulička. Dá se žít, i přežívat, ale ztratili jsme vývoj. Vývoj jde jen jednou cestou a tou je integrace a pak vědomé odhmotnění. Vy jste se tohoto poznání dotkli jen okrajově při vašich hříčkách s dosažením rychlosti světla nebo absolutní nuly. Ale jen okrajově. Nedošlo vám, co to vlastně znamená. Ale jinudy, bratříčku, cesta nevede. Jen pokud ztratíš všechno, můžeš všechno získat.“

„Nebo prohrát,“ odušil Kop.

„Ano, nebo prohrát. Ale co na tom záleží, když můžeš všechno získat? Jak by ses rozhodoval ty jako vězeň odsouzený k věčnému žaláři? Riskneš nebytí proti dlouhým rokům vězení, když máš možnost vyhrát

věčnost? Odměna a cena jsou srovnatelné a přitom zcela nepoměřitelné. Pokud pochopíš, že atom je nezničitelný, co na tom, že tvoje tělo se zas do nich rozloží a ty ztratíš určité uskupení atomů nebo získáš všechny atomy a všechen čas?“

„Asi bych neváhal. Než být někde zavřený do konce života, je lepší zkusit získat nejvyšší metu. Ceny jsou vyrovnány.“

„Právě to mám na mysli. Představ si, že na celé planetě Zemi proběhly eony vývoje a že historie země má za sebou miliardy let, a ať jsme konkrétní - 4,5 miliardy let. Život vás hrubohmotných trvá pouhopouhé dvě miliardy vteřin. Vteřin, bratříčku, vteřin! To je délka asi tak šedesáti tří let vašeho života. Takže délka historie země je více než dvakrát tolik v letech, co vy si odžijete ve vteřinách. Takže vychází, že zem je asi tak 63 milionkrát starší než jeden lidský život.“

„To jsou ohromující čísla. Skutečně trvá jeden pozemský život tak málo vteřin?“ Kop se zhrozil. Tak málo času. Nechtěl to přepočítávat, ale Smahovi neměl důvod nevěřit.

„Pokud vyjdeme z toho, že posledních (a to číslo není podstatné) x milionů let se odehrává život pouze na povrchu planety v nějaké hloubce (a opět ten rozměr není podstatný). Pak zaručeně atomy všech prvků, které tu na povrchu kolují, prošly několikrát, co několikrát, mnohokrát formami živými i neživými. Dokonce si dovolím tvrdit, že my sami a tebe nevyjímaje v sobě máme spoustu atomů, které kdysi dávno zabily hostitele nás samých, tedy nositele těch druhých atomů. Abych

byl konkrétní, každý z nás má v sobě minimálně jeden atom zubu tygra, který zabil živočicha, jenž nosil jako součást sebe další z našich atomů. Jsme tedy skrumáží těch samých atomů, které se v předchozím vývoji planety požíraly, ničily nebo spojovaly. Ale to vše najednou. Takže pokud přijmu premisu vás materialistů, že základ je hmota, pak tedy ano, hmota se metamorfuje a může v ní dojít k nekonečně mnoha kombinacím. Ale také uchovává všechny informace o těchto přeměnách. “

Kop stále nechápal, kam přítel Smah směřuje. Chvilí oba mlčeli. Kop ale nebyl schopen uchopit nit spánku. Čekal na další reakci. Smah si dal na čas, až po dlouhé odmlce pokračoval:

„Nepřišlo ti nikdy divné, proč se těla rozpadají, když atomy jsou v podstatě věčné?“

„Tuto otázku jsem si nikdy nepoložil, ale když o ní tak uvažuji, máš pravdu. Není logický důvod pro to, že formy složené z atomů zanikají dříve, než je délka života vlastních segmentů tedy atomů. A to o desítky řádů. Je to divné. Co je nutí se rozpadnout a jít si svou cestou?“ Kop se na vývody soustředil jen s největším vypětím unavené a ospalé mysli.

„Atomy se samozřejmě dříve nebo později rozpadnou. Zním stejně jako ty Mendělejevovu periodickou soustavu prvků. Dokonce znám i přeměnu hmoty, například uranu na plutonium. Ale přesto stále zůstávají nejmenšími nedělitelnými částčkami hmoty atomy. S životností opravdu podstatně delší, než je doba života člověka. Řekněme, že za ideálního stavu skoro stejnou, jakou je doba existence Země. Proč se tedy ty samé atomy,

kte­ré jsou spoje­né v celkem rozumných a příjemných usku­peních, jako jsou třeba buňky, najednou rozhodnou, že toto usku­pení opu­stí? Co je k tomu nutí? Vždyť člo­věk, co svět světem stál, touží po nesmr­telnosti, aby si krásy hmotného ži­vota mohl užívat na­věky. Co je nutí? Nepřemýšlel jsi o tom?“

„Dokud jsi mi tu otázku nepoložil, nikdy mi ani na mysl nepřišla. Třeba za­тім stačí, že atomy jsou téměř nesmr­telné. I to je velký rozpor. Kam tím smě­ruješ?“

„Než ti nastíním celý problém, zpy­tuj napřed sám v sobě vaše nejnovější výzkumy. Napří­klad v tom vašem CERNu dělají pokusy o vytvoření malého velkého třesku a snaží se zji­stít pří­činy a me­chanizmy vzniku vesmíru. Co když výsledky pokusů ovlivňují tak malá kvanta energií, jako je třeba přání jedné z laborantek, aby pokusy nevyšly, protože ona se bojí sebez­ničení?¹ Její obava bude právě tou nekonečně malou silou, která spustí tu nekonečně velkou lavinu následků. Tyto výzkumy jsou tak dalekosáhle odtržené od současné reality, že většina z nás není schopna si ani představit jejich praktický dopad. Ale v za­řízeních, podobných tomu dnešnímu CERNu, před několika desítkami let nebo pouze před lety probíhal podobný výzkum, jehož výsledky jsou dnes součástí ži­vota lidí. Počítač, televize, tablety, lety do vesmíru, kukuřice co zabije svého cizopasníka, to všechno je dnes běžnou aplikací. Říkáte tomu, že se hmota více organizuje. To vy, tedy my ji organizujeme. Dokonce máme hmotu, co si pamatuje naprogramovaný tvar nebo stav a sama se do něj má snahu navrátit, pokud přestane působit nějaká

1 Rafael Santy: Pouhá teorie absolutního subjektivismu-Nekonečně velký účinek nekonečně malé síly

vnější síla. Dokonce jsme objevili sestavu pár dobře organizovaných atomů, které drží déle pohromadě než ostatní dobře organizované atomy, a tou je šroubovice DNA. Takže máme uchování paměť celého druhu v jedné jediné šroubovici DNA. A to je úroveň, kam jsme se zatím byli schopni dostat. Pokud si tedy pamatuje takto organizovaná hmota, mohl by si pamatovat na podobné, nebo i jiné bázi i každý její prvek.“

Kop se snažil zvednout na loktech, ale jakási neznámá síla jej držela zcela bez pohybu. Kde se u všech všudy ve Smahovi - bytosti bez hmotného těla - bere tolik znalostí z jeho světa tam dole? Kde získal ten přehled o všech posledních výzkumech fyziky? Kde načerpal tyto znalosti? Smah ale pokračoval:

„Řekni mi tedy, proč je doba životnosti šroubovice DNA vždy delší než doba života buňky? A proč není tedy stejně dlouhá jako doba života atomu, který je její součástí? Co když je to jen pouhopouhým zvykem? Stejným zvykem, jakým vy chápete čas jako spojitý. Je to zvyk, protože atomy vedle sebe takto byly už několikrát a pamatují si to. Mají na to místa dost a dost a paměť může mít jakoukoliv formu, strukturu i podobu. Atom je obrovské prázdno s několika pravděpodobnými výskyty energie, kterým se říká elektrony. A spoustou místa v jádře. Opravdu, dovedu si představit dnes v době vašich SSD disků na počítače a tekutých krystalů, které jsou schopny si pamatovat děje, stavy nebo i napětí, že atom sám má záznam o svém každém použití v každé součástce, kamenu, zvířeti nebo i stroji, kde byl zasunut a zapojen část ze svého dlouhého života. Vše se dá zpětně realizovat

z odchylek oběžných drah jeho elektronů - protonů i neutronů a jejich slabých odchylek v rotaci. A vzhledem k tomu, že si pamatuje právě ve svých odchylkách a disproporcích pozice jednotlivých segmentů, musí si zákonitě pamatovat i dobu svého vzniku.“

„Opakuješ, že si musí pamatovat, jako by byl živý. Ale problém je, že ty nevíš, zda je nebo není živý. Co atom kamenu? Atom kamenu přece nemůže být živý, protože kámen není živý.“ Kop oponoval a potlačil zívnutí. Smah zaujat vlastními vývody si toho ani nevšiml:

„A jseš si jistý, že kámen si nepamatuje svou roli nebo období života, kdy byl živý? Co je jiného pšenice, kterou jsi pozřel, než devadesát dílů vody a deset dílů neživé hmoty z prsti, na které pšenice rostla? Navíc je tu další rozměr. Přes to složení z neživé hmoty z něj vyrostle nový klas, když mu dáš vodu a další prst. Posuzujeme život podle rychlosti změn. Jak se pohybujeme v čase. Jak měníme svou strukturu, jak přeměňujeme věci kolem sebe. Jseš si jistý, když velmi zpomalíš tok času, že kámen nebude v dostatečně dlouhém úseku času vykazovat ty samé změny svého okolí jako každý živý tvor? Bude působit na podložku, bude se ošoupávat, vlivem počasí měnit se a tak dále? Co když kamenu běží čas úplně jinak než člověku?“

„Myslíš, že kámen žije v jiném časovém segmentu než tvoje nebo moje bytosti? To pak by ale čas musel plynout všem enklávám různě.“ Kop se ponořil do vlastní myšlenky. Nejsou to, co právě slyší, poslední závěry fyzikálních výzkumů tam dole? Netvrdí vědecké kapacity lidí něco podobného, co mu tady našeptává do

snění jakýsi nehmotný tvor? A není to přesně to, co mu vštěpoval San Rem?

Smah jako v reakci na Kopovy myšlenky pokračoval:

„Životnostneboneživotnostatomuvtutochvílinehraje roli. Stejně tak, jako nehraje roli životnost šroubovice DNA. I kdyby byla neživá, život tvoří. Myslím si, že teorie o atomu vázaném zvykem, tedy zkušeností z přínosné a úspěšné spolupráce s dalšími atomy, může být zatím vzata v potaz jako platná. Z toho pak lze soudit, že atom by takovou strukturu vůbec neopustil, pokud bychom mu nabídli stav, který nejlépe vyhovoval jeho podstatě. Dosáhli bychom neměnnosti a také nesmrtelnosti. K tomu, aby takovou strukturu objevil, musela by být okolní struktura přesně vyhovující. K tomu by došlo jen tehdy, pokud i sousední atomy by cítily to samé. Pak by tedy dosažení takového stavu vyžadovalo zesouladění celého vesmíru. Tedy neměnnost celého vesmíru. Ale tím bychom vyloučili možnost všech obměn a nekonečného množství variací a kombinací. Z ideálně nekonečného vesmíru by se stal konečný statický vesmír. A nebyl už vesmír jednou v tomto stavu náhodou? Ve stavu, kdy všechno bylo a všechny možnosti byly možné a stejně pravděpodobné? Musím si odpovědět, že byl. Pokud je pravdivá vaše teorie velkého třesku, tak v čase nula byl vesmír statický a absolutně konečný. Tedy s rozměrem nula na všechny strany. Není tedy toto ideální stav všech atomů? Netendují všechny atomy ke klidovému stavu vlastního zrodu, tedy své vlastní neexistence nebo své vlastní absolutní a společné existence?“

Kop cítil, že tady se mu otevírá celá škála znalostí

Smahů, kteří měli sami bohaté zkušenosti s hmotou a jejími formami. Tyto znalosti byly zřejmě tajemstvím celé jedné rasy. Nechtěl ani v nejmenším Smaha urazit ani znechutit svou sebemenší reakcí, proto si nevšímal pomalu dřevěnější ruky, o kterou se opíral, ani ztuhlosti zad a dál seděl jako socha.

„Pokud se na podstatu vesmíru budeme dívat jen jako na shluky energií kmitajících v různých fázích,“ pokračoval Smah, „frekvencích a intenzitách (což vám nyní dovoluje poznání fyzikální teorie suprastrun), pak bychom mohli tohoto stavu docílit sladěním všech těchto energetických enkláv tak, že jejich kmity by interferovaly v opačné fázi a navzájem by se vyrušily. Mimochodem to vyhovuje i posledním závěrům z CERNu, že při vzniku částice existuje kvantové pole, kde částice je rozprostřena po celém poli a vznikne jen v místě, kde ji pozorovatel očekává. Ale vraťme se k opačným kmitům tohoto pole. Přestal by pak existovat vesmír. Nebo kdyby naopak kmitaly ve fázi a pak by vesmír explodoval. Kam, to se neví, ale sjednocená energie v jednom směru by byla nekonečná. Já se domnívám, že oba dva směry vedou ke stejnému cíli. K rozměru vesmíru 0. K tomuto bodu tendují i atomy. Pokud by existoval systém, jak prozkoumat paměť atomů a donutit je, aby si takříkajíc vzpomněly na svoje dřívější působišť (například v zubu tygra, co nás zabil), přiměli bychom je setrvávat ve výhodných uskupeních déle.“

„Jak toho docílit a jak by to fungovalo?“ Kop se neudržel.

„Ale bratříčku, je to jen podstatně širší představa pohybu magnetických částic v magnetickém poli.“

Skutečně jen abstraktnější. Ta vlastnost magnetizmu ale docela dobře poslouží. Magnety se taky nemají tendenci sdružovat, dokud nepůsobí magnetická síla. Ale jakmile je umístíme do magnetického pole, okamžitě se podle něj zorientují. Představme si, že v paměti atomu zdůrazníme jen určitou předchozí úspěšnou a milou existenci a dokážeme pomocí např. naladění suprastrun v atomu naladit jen jednu předchozí zkušenost. Pak bude mít atom tendence se sdružit do formy, kterou právě upřednostňujeme, protože pro něj bude zvykově přitažlivější. Řekněme tomu, že dojde například k samovolnému opuštění stávající organizace hmoty a záměny za více přitažlivou. A máme tady zcela jasný a možný příklad transmutace prvků v dobách, kdy lidé neznali atomovou fyziku. Ano, jsem si vědom toho, že by museli znát techniku a technologii chování hmoty na nejnižší úrovni samotné existence hmoty. A nebylo by možné, že tak činili neuvědoměle? Třeba zjistili, že určitý postup vyvolává přeměnu, byť nevěděli proč? Podívej se na nás. Náš výzkum byl metodou omyl pokus. Některé aplikace se prostě už nedají vrátit zpět.“

„To ale nemusí být pravda, pokud je tvoje teorie pravdivá, pak stejnou teorií, kterou mi teď přednášíš, musí dojít k možnosti reverzního pohybu jako zcela mimovolného a možná ani nechtěného děje, který by zaznamenaly atomy vašich těl při návratu do hmotných těl jako chtěnějších forem a přínosnějších z pohledu atomu. Nebo ne? Jinak by ta teorie nemohla být pravdivá, kdyby fungovala jen na něco.“ Kop bedlivě sledoval změny barvy v místech, kde tušil Smahovo fluidní tělo.

„Dokud tu teorii nikdo nevyvrátí, mohu s ní jako s pravdivou pracovat,“ poznamenal Smah evidentně zaujatý novým směrem svých myšlenek.

Kop pokračoval nahlas:

„Vezmu tedy tvoji teorii a lehce ji poupravím. Zkrátím časovou prodlevu. Co když přesvědčím atom z rozpadající se kůže, kterou jsem si odstříhl třeba z mozolu, jenž je nyní součástí krysy, která jej sežrala, že nedávno byl mou součástí a že tato pozice byla blíže jeho ideálnímu uložení nebo ideální pozici, a on poté samovolně opustí tělo krysy. A představme si, že těch atomů je víc. Krysa zemře a mně přibude pár mých dřívějších atomů. Není tedy vše jen a pouze o tom, jak přinutit atomy, aby si uvědomily, že již jsou v ideálním stavu? Co když všechny snahy všech předchozích mudrců jsou jen a pouze snahou o sladění paměti veškeré hmoty, kterou tělo obsahuje?“

Kop viděl, jak Smahovo tělo pulzuje jasnými barvami. Byl rozrušený na nejvyšší míru. Proto pokračoval opatrně:

„Asi to zatím neumíme a ani to neděláme, protože jak jinak by mohly orgány onemocnět, když si celou svou mysl přejeme, aby se tak nestalo? Asi si neuvědomují svou příslušnost k tomuto organizovanému uspořádání. A proto hledají a tendují k svým ideálním pozicím v ideálně nekonečném světě a tím je bod 0, jak jsi sám před chvílí říkal. Takže složení těla bez ovlivnění živé hmoty by mohlo být možné. Tedy i váš reverzní vývoj.“

Smah jako by se probral ze snu, začal vzrušeně měnit místa, takže se jeho tělo zablesklo tady, tu zas o kus dál, chvíli opalizovalo, chvíli pohlcovalo teplo. Pak z něj

přerývaně vypadlo:

„A najednou tu máme spoustu otázek, které se dají vysvětlit v jiném světle. Pokud staří mudrci věděli a nějak znali podstatu této svěbytné teoie², neměli nástroje, jak je vysvětlit lidem. A ani nechtěli. Nebyla komunikační rovina. Stejně jako dnes není komunikační rovina mezi určitou skupinou lidí a řekněme tou konzumující většinou. Tehdy si o to víc museli sami mezi jakýmikoliv spolužijícími bytostmi připadat jako v kleci zoologické zahrady, obklopeni naprostým neporozuměním a strašně osamoceni. Ale protože se snažili ty poloopice alespoň naučit, že sahat na dráty spadlé na zem je pitomost, proto vznikly nesmyslné poučky, jako je například vaše desatero. Jen proto, aby nedocházelo ke křížení a rušivým drahám v paměti atomů. Ano, to bude ono. A co desatero, dalších x pouček kde se morálka s pravidly zdravého života míchá s něčím, co vzdáleně připomíná šamanismus, ale vlastně cílí na paměť hmoty. Bratříčku, jestli máš pravdu, a já jsem přesvědčen že ano, pak jsme my Smahové jen kousek od návratu k vývoji. Já tehdy věděl, že ty mi přineseš nějaké velké štěstí, ale že by to mohlo být tohle, to jsem netušil.“ Smah svou radost vůbec nezakrýval, jako by se stále nemohl v duchu odpoutat od myšlenky, kterou mu Kop vnuknul. Chvilí vypadal jako v tranzu, chvilí jako sám sobě pod vousy se smějící šílenec. Pak najednou ze sebe vyrazil:

„Proto ti prozradím ještě jednu věc. I tady jsou někteří z vás, kteří dosáhli alespoň prvních krůčků k objevu paměti hmoty. Nikdy jsme jim to neřekli. Vlastně nikdy nikdo z nás nenavázal takové kontakty, jako já s tebou. Ale

odněkud to přinesli, nebo zjistili. Střez se jejich znalostí! Dokáží donutit neživou hmotu, aby se chovala jako živá. Dokáží ovládnout alespoň na chvíli i mrtvé.“

Jako by Kopův mozek dostal ránu. Okamžitě se z filozofické roviny musel přeorientovat na prostou realitu. Bylo to nepříjemné a bolestivé. Proto zareagoval až po chvíli:

„Jak to myslíš, jako voodoo nebo tak nějak?“ Pak musel Smahovi sáhodlouze vysvětlovat, co vlastně to slovo znamená. Nakonec Smah pochopil a vehementně souhlasil. Něco se mu snažil vysvětlit, ale Kopovi se klížila víčka. Cítil podivný tlak na hrudi a vědomí malátnělo. Zdálo se, že si Smah změny jeho chování všiml a vytratil se. To ale Kop už nevnímal a propadl se do snu.

Ráno jej bolelo na prsou ještě více. Snažil se najít Smaha, ten nereagoval ani na svoje jméno, které Kop v mozku opakoval v různých zbarveních. Pomalu se vyhrabal z podestýlky. Ani tělo nebylo v dobrém stavu. Cítil se jako po kocovině. To zvíře, které jej doneslo až sem, se popásalo nedaleko. Dovlekl se k němu a unaveně se zhroutil do pažitů. Jeho oči pohlédly vzhůru. Kam až oko dohlédlo, se zdvihala strmá úbočí porostlá mohutnými stromy. Co mohutnými, obrovskými. Přesličky byly velké jako menší domy, ale Kop si toho nevšímal, nebo jej to nezaujalo. Vzduch byl prosycen jejich vůní a pára, která se zdvíhala z pažitů, se zdála téci jako mléko s medem. Co se to s ním stalo? Včera byl tak zabrán do rozhovoru s přítelem, že si ani nevšímal změn, které byly všude kolem patrné. V hlavě mu bušilo. Nad ním v závratné výšce

se temněla obloha. Byla sytě fialová. Kam se poděla blankytná modř? Sledoval nad sebou pomalu se sunoucí mraky a zdálo se mu, že i ony mají jinou barvu. Snad trochu do červena. Co se to s ním jen děje?

„To je přetlak. Musíme se rychle vrátit do nižšího tlaku. Nenapadlo mne, že zrovna ty budeš trpět na tu naprosto výjimečnou citlivost na přetlak. Jsme na dně propasti, kolem které jsi šel prvně do Sedla. Dusíková narkóza se sice projevuje nejčastěji u potápěčů, ale zřejmě ti hloubky i obyčejného vzduchu dělají problémy. Škoda, mohl ses dozvědět věci, které ti já nemohu říci.“ A Smah se prudce obrátil směrem k nejbližšímu kopci. Jen jeho tělo nevládně světélkovalo.

„Kam to jdeš? Přišli jsme z opačného konce,“ vysoukal ze sebe namáhavě Kop.

„Jdu nejkratší cestou na kraj propasti. Tam k té cestě do Sedla. Je sice strmá, ale tebe dostane co nejdřív na nižší tlak.“

„Kde to vlastně jsme?“

Otázka Smaha zastavila. Jeho barvy se změnily.

„Já ti to neřekl? Největší z nás žijí tady dole. V Srpů tisíci, je to ta propast, kolem které se prochází cestou z Divnolesa do Sedla. Jsme na jejím dně. Čeká nás výstup několik kilometrů vzhůru a s ohledem na tvé zdraví musíme vyrazit co nejdříve.“

Kop se zastavil. Jestliže se dozvěděl od svého průvodce tolik zásadních věcí, kolik by se asi dozvěděl od těch, které průvodce nazývá „největší“? Tmělo se mu před očima. Celé tělo protestovalo, ale Kop chtěl znát a vědět. Chtěl vědět, proč ztratil ženu, proč skoro přišel o všechno, chtěl

vědět, co tohle všechno znamená.

„Nikam nejdu, dokud nedostanu to, proč jsi mne sem přivedl.“ A potácivě se opřel o patu kmenu, která mohla mít tak deset dvanáct metrů v průměru. Smaha jeho rezolutní změna zarazila. Zaváhal a pak opáčil:

„Můžeme se sem kdykoliv vrátit, to není tak, že pokud nedođeš dnes na dno, už se sem nesmíš vrátit. Nikdo z hrubých sem nesmí, to je pravda. Ty jsi výjimka. Nejen proto, žeš našel svatou lebku, ale i proto, že jsi potkal Luznou a vlastně ti přísluší klíč k oběma světům. Máš ho, ale nevíš jak ho používat. Ani nevíš proč. A my ti dlužíme odměnu. Pomohl jsi nám.“

„Nic mi nedlužíte, to ty sám jsi přišel na vlastní cestu záchrany vás všech, já ti pomohl jen jako oponent. Nic mi nedlužíte. Ale pokud mi něco chcete sdělit, uvítal bych, kdyby to bylo co nejdříve. Mám vidiny. Podívej, támhle. Zdá se mi to, nebo opravdu kráčí hořící keř?“ A malátně zdvihl ruku.

Smah se zasmál.

„Hořící keř, no to se ti povedlo, ale možná to pro tvé oči tak vypadá. Nášš...“ a pronesl nevyslovitelný zvuk melodie vůní, plný pokory a něhy, jako kdyby se klaněl před někým, koho vroucně miloval a zároveň k němu vzhlížel , „se chtěl seznámit s hrubozrnným dřív, než opustí naše hloubky.“ Obrátil se k přicházející postavě, která vzdáleně mohla připomínat plaménky a žlutými záblesky mihotající se vyšší keř:

„Ty, který pamatuješ nás všechny, když jsme ještě byli dětmi, dovol, abych ti představil Kopa, který prošel kolem Luzné, ztratil v našem světě ženu, vrátil se, ale již

nenalezl klid v druhém světě a nyní tu stojí znovu. Má moc procházet mezi světy, Luzná je jeho přítelkyně a nás posunul z mrtvého bodu vědění zpět na cestu poznání a vývoje. Přivedl jsem jej k tobě, jak sis přál.“

Kop spíše cítil, než viděl hlubokou úklonu, kterou jeho průvodce hrou světél, tónů a vůní předvedl. Nevěděl, jestli už blouzní. Dva Smahové, každý se zcela jiným tvarem energetického těla, každý s jiným nadáním vyjadřování. Najednou se mu v hlavě rozprostřel klid a jasný hlas pravil:

„Vítám tě u nás. Cítím tvou bolest a napětí, dovol mi, abych na chvíli vstoupil do tvého těla a bolest odstranil, abychom mohli pokračovat nerušeně v rozmluvě.“

Kop ani nedokončil v duchu souhlasné kývnutí a už cítil, jak každým pórem jeho těla do něj něco vniká. Něco cizorodého, něco s vlastní vůlí. Napřed se zhrozil signálů svých nervových zakončení, ale pak sám sebe zklidnil. Nemůže stejně nic dělat. Pokud se Smah rozhodl jej zabít, nic mu v tom nezabrání. Vzpomněl si na vysušené kůže, které mu ukazovali rolníci krátce po prvním setkání s Luznou. Těla vypadala jak vysypané pytle mouky. Jen záblesk těchto myšlenek, a Kop cítil, že ten druhý se zakuckal smíchy. Vzápětí zášleh pobaveného hlasu:

„Nehodlám tě zabít, ale dusík se na to chystá. To my Smahové ovládáme plyny a tekutiny, je to naše životní prostředí. Nech mne odstranit z tebe právě přebytečné množství tohoto plynu a upravit tvoje receptory tak, aby ještě bez problémů chvíli snesly tlak, na který tvé tělo není dlouhodobě připraveno.“ Odmlčel se.

Kop stál a pozoroval své pocity. Hlava už mu netřeštila

a zdálo se, že i malátnost pomalu ustupuje. Zatřásl hlavou a rozhlédl se. O kmen stromu byl z druhé strany hejskovsky opřen snop lehce potemnělé mlhy. Jeho průvodce sledoval činnost svého představeného nebo snad duchovního. Kop k němu vyslal jasný dotaz:

„Děje se něco nepatřičného nebo i směšného?“

„Ne, vše je v pořádku, jen mě to mohlo napadnout taky. Mohl jsem ti pomoci už dávno,“ odpověděl Smah.

„A protože tě to nenapadlo, je jasné, proč jsi musel přivést svého přítele ke mně.“ Stařešina se zhmotnil před Kopem a jeho tělo zářilo veselými barvami, jako by považoval svou odpověď průvodci za velmi vtipnou. Pak se obrátil i ke Kopovi:

„Posadte se oba a udělejte si pohodlí. Klidně mne přerušujte, pokud nebudete vědět nebo rozumět, co vám říkám. Napřed bych ti chtěl poděkovat za tu logiku, kterou jsi nám předvedl. Pátrali jsme stále dokola. Chodili jsme v kruzích roky a roky. Nakonec jsme se vyrovnali s tím, že náš vývoj skončil a nebude pokračovat. Že jsme zavřeni ve slepé uličce bez těl. Avšak to, co jsi pro nás předvedl včera, mne přinutilo, že ti odhalím podstatně víc, než jsem vůbec chtěl a než chtěli i ostatní. Nejsi hrubohmotný. Jsi zatím slepý Poutník. Slepý novorozený. To je ten, který se buď vlastním přičiněním, nebo přičiněním nevědomým přiblížil elementárním pravdám, které jsou nám všem společné a stal se tak miláčkem hříček, jako je Luzná. Zřejmě jsi už ve svém starém světě při poslední návštěvě pochopil, že Luzná je záblesk nekonečna. Záblesk všech možností a všech kombinací možného i nemožného. Vy tomu říkáte mikroskopická černá díra. Na jejím horizontu

událostí existuje budoucnost, minulost i přítomnost současně. A pokud tam existují všechny tři časy, musí tam někde být i potenciální možnost všech možných kombinací možného i nemožného. Existuje jen tak krátce, aby neznatelná výchylka jakkoliv malé síly vybrala z nekonečných kombinací tu, která bude následovat. Vybrané následky se pak již jen řetězí v kauzální závislosti.“ Kop se již-jíž nadechoval, ale kamarád Smah ho předešel:

„Nezlob se, že tě přerušuji, ale nezničila by černá díra jakýkoliv hmotný objekt ve svém dosahu? Tedy i Kopa? Nebo nás?“

„I to je jedna z možností, ale povětšinou se tak neděje. Vidíš to na příkladu našeho přítele tady. Přežil setkání s mikro černou dírou už dvakrát. Pokaždé bez vážnějších problémů. Existence tak malého a přitom nekonečně hmotného objektu je totiž jako bliknutí ve zlomku vteřiny. Jako kdyby někdo otevřel na zlomek vteřiny dveře plné pingpongových míčků a opět je přibouchl. Vždy může vypadnout jen jeden, byť je za dveřmi plno, nezbude čas na to, aby jich vypadlo víc. Stejně tak pracuje Luzná. Samozřejmě její výskyt je velmi vzácný. Proto jsme si mysleli, pokud tam budeme držet hlídky, že zjistíme nějakou pravidelnost, nějaké zákonitosti. Proto jsme tě tam přece vyslali, ne?“ A usmál se na Smaha svou zvláštní září.

„A zjistili jste něco?“ osmělil se Kop.

„Nikoliv, můj mladý příteli, zjistili jsme, že ses najednou zase objevil ty. Tedy již podruhé ve zlomku času stejná osoba potkala Luznou.“

„Potřetí,“ namítl Smah, „nezapomeň na jeho návrat do prvního světa.“

„Ano, máš pravdu, potřetí, zatímco z nás nikdo nikdy nedosáhl, aby potkal Luznou. Za celý vývoj našeho druhu se to nikomu nepodařilo. Zatímco vám hrubozrnným se to vede stále. Vy a vaši poutníci používáte cesty do našeho světa léta. Někteří z vás jen pro svoje vlastní dobro a obohacení, a jen velmi málo pro svůj vlastní vývoj. Proto jsou našinci někdy tak nevrlí, že váš druh považují za škodnou. Osobně to neschvaluji, ale v podstatě se jim nedivím. Pokud bys věděl, že nemáš šanci na vývoj a koukal, jak někdo má podstatně méně zásluh, znalostí, méně riskoval a najednou dostane něco zadarmo, asi bys nebyl zrovna nadšen. Některé povahy to prostě neunesou. Nejsme andělé. Ale díky tobě se snad i tento postoj nyní změní. Máme naději. Paměť hmoty, kdo by se byl nadál, že v ní je takové vědění?! Vlastně jsi nám odhalil poklad, který jsme sami ve vlastních znalostech neobjevili. Proč jsi to udělal? Jen tak, nebo jsi věděl, že ti budeme vděční?“

„Ale přece jsem nic neudělal pro nějakou odměnu, ani mne to nenapadlo. U nás znalosti takto nefungují. Předáváme si zcela dobrovolně a bez povinnosti za ně nějak platit. A iritovalo mne, že jsme vynechali logické dedukce. Nic to nebylo. Opravdu,“ ošíval se Kop.

„Jenomže my tady platíme znalostmi. To jsi zjistil už i při první návštěvě Sedla. Nech mne, ať ti tvou pomoc zaplatím po našem, tedy znalostmi, které možná budeš potřebovat. Prozradím ti dvě věci. První je chování Luzné, při přechodu ze světů, protože nejsou jen tyto dva světy. Je jich stejně nekonečno, jako je nekonečno možností.

Je ale velmi nebezpečné je pokoušet. Tvůj mozek má tendenci vybírat už to, co má zažité. Pulzuje v určitých frekvencích známého a poznaného. Pokud se tedy setkáš s Luznou, setká se s polem nekonečného výběru možností tvá nepatrná síla mozku a ve zlomku vteřiny, po kterou se tě dotkne pole horizontu událostí, se převrátí světy jeden do druhého spolu s tvými představami a sny, obavami a strachem. A protože ty svou energií přecházíš z jednoho světa do druhého, které jsou si neuvěřitelně podobny, tak tvoje zkušenosti a paměť z jednoho světa změní podmínky světa druhého.“

Kop přerušil řeč prudkým napřímením:

„To chceš říci, že děje ve světě, ze kterého pocházím, se dají ovlivnit odtud? Že to, co se děje tady, by se dělo i tam? To přece není pravda, tam jsou jiní lidé, jiné životy, jiná technika. Nic z toho, co je tady, tam nemá význam.“

„Jseš si tak jistý?“ usmál se stařešina, „zkus si projít něco, co ti bylo divného, když ses tam dolů vrátil.“

„Golwa stárla před očima. Stávala se z krásné bojovnice a úžasné ženy stařena. To mi přišlo divné.“

„No dobrá, myslel jsem si, že si vzpomeneš na něco jiného, ale i to se dá vysvětlit Luznou. Třeba měla Golwa velkou obavu z toho, jak bude vypadat. Přece ti říkala, že čekala na shromáždění strašně dlouho? Ženy už jsou takové, bojí se stárnutí. Jestli s tou myšlenkou prošla horizontem událostí, když se spolu s tebou setkala s Luznou, pak není nemožné, že její obavy se splnily a začaly pracovat. To ona si stvořila stárnutí. Vlastní obavou a vlastním přístupem. Třeba to tak bylo, přemýšlej o tom.“ A Smah se odmlčel. Kop se cítil naprosto svěží a snažil